

Република Србија
УПРАВНИ СУД
8 У. 14171/12
21.11.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија Душанке Марјановић, председника већа, Зорице Китановић и Руже Урошевић, чланова већа, са вишим судијским сарадником Еленом Петровић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиле А.А. из ..., ул. ... бр. ..., изјављеној против туженог Министарства финансија и привреде Републике Србије, Пореске управе – Регионалног центра Београд, чији је правни следбеник Министарство финансија Републике Србије, Пореска управа-Сектор за порескоправне послове и координацију-Регионално одељење за другостепени поступак Београд, ради поништаја решења бр. 4700-820/2012-20 од 17.09.2012. године, у правној ствари привремене забране обављања делатности, у нејавној седници већа, одржаној дана 21.11.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија и привреде Републике Србије, Пореске управе – Регионалног центра Београд, бр. 4700-820/2012-20 од 17.09.2012. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба А.А., пословође Трговинске радње Б.Б. чији је оснивач В.В., изјављена против решења пореског инспектора Министарства финансија-Пореске управе-Регионалног центра Београд, Филијале Палилула, број: 47-679/2009-015-013 број предмета 487637260 од 08.10.2009.

године. Наведеним првостепеним решењем, пореском обвезнику, В.В., оснивачу Трговинске радње "Б.Б.", у његовом малопродајном објекту на адреси ... бр. ..., изречена је мера привремене забране обављање делатности у трајању од 15 дана и то од 08.10.2009. до 22.10.2009. године.

Тужбом поднетом Управном суду дана 01.11.2012. године и поднеском од 16.11.2012. године којим је извршила допуну тужбе, тужила оспорава законитост решења туженог органа због незаконитог, несавесног и неодговораног вођења поступка од стране Министарства финансија, Пореске управе, Регионалног центра Београд, које су довеле до бројних повреда материјалног и процесног права. Указује да је дана 17.09.2009. године, у продајном објекту ТР "Б.Б.", на адреси у ул. ... бр. ..., од стране инспектора првостепеног органа, који су били у видно алкохолисаном стању, извршена теренска контрола, без поседовања налога за исту, при чему су инспектори изнуђивали исказе од запослених, под претњом полиције и застрашивањем. У међувремену су извршили затварање објекта, претећи при том уплашеном особљу, иако никакав повод за затварање радње нити акт органа није постојао. Даље, појашњава да су се током трајања поступка обратили директору Пореске јединице Палилула за помоћ, указујући на тортуру којој су били изложени, али да је обећана помоћ и са његове стране изостала. Притом су имали намеру да уложе приговор због изнуђивања исказа од стране пореских инспектора, али их је директор филијале лично спречио у томе. Када су добили записник о теренској контроли, уложили су два приговора, о којима је одлучивао сам инспектор који је вршио контролу и исте одбио. Осим изнетог, указује да ни директор Регионалног центра Пореске управе за град Београд, који је био упознат са целим случајем, није ништа предузео да наведене доказе узме као валидне и заштити пореске обвезнике. Наводи и да су се обратили Заштитнику грађана, пред којим је окончан поступак закључцима да су у раду Министарства финансија, Пореске управе, Регионалног центра Београд, Филијале Палилула, начињени пропусти на штету тужиоца, због незаконитог и неправилно вођеног поступка. Са свега наведеног, предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и наложи туженој страни испуњење обавезе из одштетног захтева.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд одбије тужбу, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” бр. 111/09) и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Према разлозима образложења оспореног решења и стања у списима предмета ове правне ствари, порески инспектор првостепеног органа, је у поступку теренске контроле евидентирања сваког појединачног промета физичким лицима преко фискалне касе и контроле исправности рада и обављених техничких прегледа фискалне касе, код пореског обвезника В.В, оснивача Трговинске радње "Б.Б." у његовом малопродајном објекту наступио као купац артикла који је присутни радник наплатио, али остварени промет од продаје није евидентирао преко фискалне касе, док је други порески инспектор купио два артикла, а за остварени промет од њихове продаје му је издат фискални исечак на коме није наведен тачан назив и количина купљеног добра, са ког разлога је у присуству Г.Г., раднице затечене у контролисаном објекту сачињен записник о утврђеном чињеничном стању. На основу утврђених неправилности у поступку контроле, донето је ожалбено решење о изрицању мере привремене забране обављања делатности, јер је утврђено да лице које је уписано у одговарајући регистар за промет добара на мало, односно за пружање услуга физичким лицима, није вршило евидентирање сваког појединачно оствареног промета преко фискалне касе, а што је у складу са законом било дужно да учини. Тужени орган је по разматрању навода жалбе, ожалбеног решења и осталих података у предмету, нашао да је у поступку теренске контроле евидентирања сваког појединачног промета преко фискалне касе, утврђено и доказано више неправилности за које је прописано изрицање мере привремене забране обављања делатности, па је оценио да је првостепени орган правилно поступио када је ожалбеним решењем изрекао наведену меру.

Одредбом члана 39. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр. 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, бр. 30/10), прописано је да је странка лице по чијем је захтеву покренут поступак или против кога се води поступак или која, ради заштите својих права или правних интереса, има право да учествује у поступку.

Одредбом члана 213. став 1. истог закона, прописано је да против решења

донесеног у првом степену странка има право на жалбу. Одредбом става 2. истог члана, прописано је да јавни тужилац, јавни правобранилац и други државни органи, када су законом овлашћени, могу изјавити жалбу против решења којим је повређен закон у корист физичког или правног лица, а на штету јавног интереса.

Одредбом члана 224. став 1. наведеног закона, прописано је да првостепени орган испитује да ли је жалба допуштена, благовремена и изјављена од овлашћеног лица.

Одредбом члана 229. поменутог закона, прописано је да ако је жалба недопуштена, неблаговремена или изјављена од неовлашћеног лица, а првостепени орган је пропустио да је због тога одбаци, одбациће је орган који је надлежан за решавање по жалби.

Код оваког стања ствари, основано се, по оцени Управног суда, тужбом оспорава законитост решења туженог органа, будући да је исто донето уз повреду правила поступка и то одредбе члана 229. став 1. Закона о општем управном поступку. Наиме, како је првостепеним решењем пореског инспектора од 08.10.2009. године, изречена мера привремене забране обављања делатности оснивачу трговинске радње "Б.Б." В.В. а против ког решења је жалбу изјавила А.А., пословођа наведене трговинске радње, као лице о чијим правима и обавезама није одлучивано ожалбеним решењем, то је првостепени орган био дужан да је закључком одбаци, као изјављену од неовлашћеног лица, са циљем да олакша рад другостепеном органу, односно да интервенцију другостепеног органа учини непотребном. Међутим, како првостепени орган није поступио у складу са одредбом члана 224. став 1. наведеног закона, то је тужени орган био дужан да, пошто прими у разматрање жалбу са списима предмета, утврди да оцена првостепеног органа о активној легитимацији жалиље није била исправна, са ког разлога је жалбу требао да одбаци својим закључком, не упуштајући се у оцену њене основаности, односно мериторно расправљање спорне ствари. Како то није учинио и сам је повредио правила поступка, јер је одлучивао о жалби лица која није било овлашћено за њено подношење, а самим тим ни за подношење тужбе у управном спору.

Полазећи од изнетог и одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, којим је прописано да суд решава без одржавања усмене расправе, само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања или ако странке на то изричито пристану, Управни суд је нашао да су се, у

конкретном случају, стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене расправе. Ово стога, што је одлука суда у предметној правној ствари заснована на утврђеном постојању повреда правила поступка од стране туженог органа, која ће бити отклоњене у поновном поступку одлучивања по жалби.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиле, Управни суд је одлучио као у диспозитиву пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима и вратио предмет надлежном органу на поновно одлучивање, сагласно одредби члана 42. став 1. истог закона, при чему је тужени орган дужан да донесе ново и на закону засновано решење о тужилиној жалби, везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка, сагласно одредби члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 21.11.2014. године, 8 У. 14171/12

Записничар
Елена Петровић,с.р.

Председник већа - судија
Душанка Марјановић,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић